

2. Ar otro prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdījusies, secinot, ka CFC normas ir valsts atbalsta pasākums LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un līdz ar to ar šīm normām tiek piešķirta selektīva priekšrocība konkrētiem tirgus dalībniekiem. Precīzāk, tiek apgalvots, ka Komisija esot kļūdaini noteikusi atsaucēs sistēmu CFC normu ietekmes novērtēšanai un nepareizi identificējusi divas atšķirīgas situācijas kā salīdzināmas ar to situāciju, kurā ir piemērojams grupas finansēšanas atvieglojums. Šo abu vai vienas atsevišķas kļūdas rezultātā Komisija esot kļūdaini identificējusi šīs normas kā tādas, ar kurām konkrētiem tirgus dalībniekiem tiek piešķirta selektīva priekšrocība. Turklāt prasītāji norāda, ka Komisija esot kļūdaini identificējusi CFC normas kā atsevišķu normu kopumu, kas ir nošķirts no AK vispārējās uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas, vienlaikus ignorējot citas AK uzņēmumu ienākuma nodokļa sistēmas pazīmes, kura paredzētas darbībai kopā ar CFC normām. Tā rezultātā Komisijas veiktā analizē par salīdzināmību un selektivitāti esot pieļautas acīmredzamas kļūdas attiecīgo faktu un piemērojamo tiesību aktu vērtējumā.
3. Ar trešo prasības pamatu tiek apgalvots, ka pat pieņemot, ka aplūkojamie CFC pasākumi ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, apstrīdētajā lēmumā esot kļūdaini secināts, ka nepastāv attaisnojums, kuru varētu piemērot, lai aizstāvētu konkrēto pasākumu saderību ar Eiropas Savienības noteikumiem par valsts atbalstu. Turklāt apstrīdētais lēmums esot neracionāls un nekonsekvents, jo Komisija esot pareizi piekritusi, ka AK 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [*UK's Taxation (International and Other Provisions) Act*] 9.A sadaļas 9. nodaļas normas ir attaisnojamas gadījumos, kad vienīgais iemesls piemērot CFC maksājumu ir "AK saistītā kapitāla" tests, pamatojoties uz to, ka šis tests var būt pārmērīgi grūti īstenojams praksē, bet vienlaikus, un nesniedzot pienācīgu pamatojumu, Komisija apgalvo, ka minētā 9. nodaļa nekad nav attaisnojama gadījumos, ja CFC maksājums ir jāpiemēro būtiska personāla funkciju (SPF) testa rezultātā. Patiesībā, lai gan pēc pašu prasītāju faktiem ir skaidra nostāja, ka būtiska personāla funkciju tests praksē parasti ir pārmērīgi grūti piemērojams, tādejādi Komisijai bija jākonstatē, ka minētā 9. nodaļa ir attaisnojama arī šī testa apstākļos, un tādejā jāsecina, ka valsts atbalsts nepastāv.
4. Ar ceturto prasības pamatu tiek apgalvots, ka, ja apstrīdētais lēmums tiktu atstāts spēkā, tā īstenošana, atgūstot apgalvoto valsts atbalstu no prasītājiem, pārkāps ES tiesību pamatprincipus, tostarp uzņēmējdarbības brīvību un pakalpojumu sniegšanas brīvību, piezīmējot, ka prasītāju gadījumā konkrētie CFC atrodas citās dalībvalstīs.
5. Ar piekto prasības pamatu tiek apgalvots, ka no apstrīdētā lēmuma izrietošais piedziņas rīkojums neesot pamatots un esot pretrunā ES tiesību pamatprincipiem.
6. Ar sesto prasības pamatu tiek apgalvots, ka Komisija neesot norādījusi pamatojumu apstrīdētā lēmuma konkrētiem būtiskajiem elementiem. Prasītāji apgalvo, ka Komisija neesot analizējusi izņēmumu saistībā ar "pieļaujamiem līdzekļiem" ar jebkādu faktisku pamatu un neesot izanalizējusi tā iemeslus vai pamatojumus. Cits piemērs esot secinājums, ka CFC maksājums atbilstoši minētajai 5. nodaļai varētu bez grūtībām un bez nesamērīga sloga tikt piemērots, izmantojot būtiska personāla funkciju testu.
7. Ar septīto prasības pamatu tiek apgalvots, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpts arī labas pārvaldības princips, kurš prasa, lai Komisija savās administratīvajās procedūrās atļautu pārskatāmību un paredzamību un pieņemtu savus lēmumus saprātīgā laika posmā. Neesot saprātīgi, ka Komisijai vajadzēja vairāk kā četrus gadus, lai pieņemtu savu lēmumu par izmeklēšanas uzsākšanu šajā lietā, un pieņemtu galīgo lēmumu vairāk kā sešus gadus pēc tam, kad strīdīgais pasākums stājies spēkā.

Prasība, kas celta 2019. gada 8. novembrī – W.S. Atkins International/Komisija

(Lieta T-758/19)

(2020/C 27/58)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: W.S. Atkins International Ltd (Epsom, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: M. Whitehouse un P. Halford, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu, ciktāl ar to ir pārkāpta prasītājas brīvība veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu; un
- katrā ziņā piespriest atbildētājai atļūdināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza vienpadsmit pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka grupas finansēšanas atvieglojuma shēma (turpmāk tekstā – “apstrīdētais pasākums”) radīja ekonomisku priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un tvērumā.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, “selektivitātes” analīzes nolūkā nosakot atsaucē sistēmu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdaini vai nepilnīgi identificējot un nepareizi saprotot attiecīgos savas izvēlētas atsaucē sistēmas mērķus.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un/vai acīmredzamas kļūdas vērtējumā, identificējot apstrīdēto pasākumu kā tādu, kas ietver atkāpi no tās izvēlētas atsaucē sistēmas.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdas un/vai acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kļūdaini klasificējot apstrīdēto pasākumu kā *prima facie* selektīvu, kļūdaini nolemjot, ka ar to esot atšķirīga attieksme pret uzņēmumiem, kas ir tiesiski un faktiski salīdzināmā situācijā.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, savā apstrīdētā pasākuma selektivitātes novērtējumā ņemot vērā Padomes Direktīvu (ES) 2016/1164⁽¹⁾, lai gan šis instruments stājas spēkā tikai pēc tā laikposma beigām, kurā Komisija atzina apstrīdēto pasākumu par valsts atbalstu.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums atspoguļojot Komisijas pilnvaru ļaunprātīgu izmantošanu, kas ir pretrunīga AK nodokļu suverenitātei.
8. Ar astoto pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, nospiežot, ka apgalvotā atkāpe nav jāattaisno saistībā ar nodokļa uzlikšanu netirdzniecības finansiālajai peļņai no pieļaujāmām aizdevuma attiecībām, kurām *prima facie* ir piemērojams 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 3711B pants. Komisijas lēmums arī esot prettiesisks attiecībā uz “pieļaujamo līdzekļu” un “saskaņotu procentu” atbrīvojumiem, jo tajā neesot norādīts nekāds to attaisnojuma vai attaisnojuma neesamības pamatojums.
9. Ar devīto pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas rīcība esot pārkāpusi LESD 108. panta 2. punktu un Padomes Regulas (ES) 2015/1589⁽²⁾ 6. pantu, kā arī labas pārvaldības principu atbilstoši Pamattiesību hartas 41. pantam. Konkrētāk – tā savā lēmumā par procedūras sākšanu neesot norādījusi, ka tai bija šaubas par “atbrīvojuma 75 % apmērā” attaisnojumu saskaņā ar 2010. gada Nodokļu politikas (starptautisko un citu noteikumu) likuma [Taxation (International and Other Provisions) Act 2010] 3711D pantu, lai novērstu praktiskas grūtības būtiska personāla funkciju analīzes īstenošanā saistībā ar aizdevuma darbībām grupas iekšienē, kā, piemēram, dodot ieinteresētajām personām atbilstošu iespēju sniegt komentārus šai sakarā; tā izmeklēšanas laikā neesot pieļāvusi nekādus komentārus šajā ziņā no ieinteresētajām personām; un apstrīdētajā lēmumā tā izvēlējās ignorēt šādus komentārus, kurus ieinteresētās pusēs šai sakarā faktiski bija sniegušas. Līdz ar to apstrīdētais lēmums neesot spēkā.

10. Ar desmito pamatu tiek apgalvots, ka Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka nodokļa uzlikšana AK uzņēmumiem par to ārvalstu meitasuzņēmumu peļņu "ieکشējiem aktīviem un darbībām piesaistāmā apmērā" neierobežojot brīvību veikt uzņēmējdarbību un ka apstrīdētais pasākums nebija vajadzīgs, lai nodrošinātu atbilstību Līguma brīvībām.

Savas prasības atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu pamatojumam (pakārtoti) prasītāja izvirza šādu pamatu.

11. Ar vienpadsmito pamatu tiek apgalvots, ka pat ja (kas tiek noliegts) apstrīdētais pasākums būtu ietvēris valsts atbalsta shēmu, Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, nolemjot, ka atbalsta atgūšana nepārkāptu ES tiesību pamatprincipus, un izdodot rīkojumu to atgūt neatkarīgi no kontrolēta ārvalstu uzņēmuma nodibināšanas un no tā, ka šī uzņēmuma izsniegtie aizdevumi nerezidentu grupas uzņēmumiem faktiski bija brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošana. Konkrētāk – šajā lietā atgūšana pārkāptu prasītājas brīvību veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu. Šāda pārkāpuma apmērā ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 2. pantā ietvertais atgūšanas rīkojums.

(¹) Padomes Direktīva (ES) 2016/1164 (2016. gada 12. jūlijs), ar ko paredz noteikumus tādas nodokļu apiešanas prakses novēršanai, kas tieši iespaido iekšējā tirgus darbību (OV 2016, L 193, 1. lpp.).

(²) Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.).

Prasība, kas celta 2019. gada 8. novembrī – Yalwen/Komisija

(Lieta T-759/19)

(2020/C 27/59)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Yalwen Ltd (Birmingema, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji: M. Whitehouse un P. Halford, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas Lēmumu (ES) 2019/1352 (2019. gada 2. aprīlis) par valsts atbalstu SA.44896, ko Apvienotā Karaliste īstenojusi attiecībā uz kontrolētu ārvalstu uzņēmumu [CFC] grupu finansēšanas atbrīvojumu (OV 2019, L 216, 1. lpp.);
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā lēmuma 2. pantu, ciktāl ar to ir pārkāpta prasītājas brīvība veikt uzņēmējdarbību saskaņā ar LESD 49. pantu; un
- katrā ziņā piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza vienpadsmit pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, secinot, ka grupas finansēšanas atvieglojuma shēma (turpmāk tekstā – "apstrīdētais pasākums") radīja ekonomisku priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un tvērumā.